

“Mně se zdá, Narazine, že nemáš všech pět smyčů pohromadě. Povídáš, že byl včera Bohumil Kaminski v domě knížete Dragomirského? Dle mého názoru by to bylo jen tenkrát možným, kdyby mi dokázal, že může být člověk stejnou dobou na dvou místech přítomen. Kaminski byl přece včera v žaláři.”

“On byl u knížete Dragomirského!” zvolal Narazin. “Na to mohu přísahati, neboť jsem ho tam viděl a slyšel.”

“Ale já ti povídám ještě jednou, že byl Kaminski včera ve svém žaláři, a že tam byl přísně střežen,” namítl guvernér. “Teprv dnes ráno, když se mu nepodařilo vzít si život, uprchl s popravního lešení, anebo byl vlastně od lidu vysvobozen.”

Nyní počal zase Narazin žasnouti.

On sice nepochyboval, že má guvernér zdravý rozum, ale přece se naň tak podivně podíval, že tím byl guvernér uražen a že zvolal:

“To si zakazuju, obys o pravdivosti mých slov pochyboval. Co jsem řekl, o tom jsem se také přesvědčil na své vlastní oči.”

“Račiz odpustit, nejmilostivější pane,” jal se Narazin zase slova: “zde se muselo stát něco neslýchaného, a já již pozoruji, že v tom vězí nějaký klam. Kaminski že by byl utekl s popravního lešení — že by ho byl lid vysvobodil? To přece nemůže být! Kdybych si ho byl včera tak dobře neprohled, musel bych se domnívati, že se mi to jen zdálo.”

“O tom se na všechn způsob přesvědčíme, zdali je to pravda, co udáváš,” pravil guvernér. “Pak-li to bude ještě od některých jiných osob potvrzeno, že byl Kaminski včera v domě knížete Dragomirského, dám tu věc přísně vyšetřiti, neboť mám předsedu hrdelního soudu již dávno v podezření. — Nyní však máme na starosti něco důležitějšího, než abychom mluvili o pouhém snu. Aby byli ti zlosynové a buřiči všichni pochytáni, k tomu se musí bez odkladu učiniti přiměřené opatření, neboť nám již mnoho času nezbyvá.”

Guvernér pokročil pak ke zvonítku a chtěl zase zazvonit, ale jeho komorník dával právě v tu chvíli slabým klepáním na dveře na srozuměnou, že mu má učiniti nějaké oznámení.

Guvernér se zastavil a ozval se svému sluhovi, aby šel dále.

Komorník vešel ihned do pokoje a pošeptal svému pánovi několik slov, která vzbudila u tohoto velké úžasnutí.

“To není možná!” zvolal guvernér. “Toť byla přece zvláštní náhoda. Co myslíš Narazine, kdo byl nyní u mne ohlášen?”

“To nemohu vědět, excellenci, neboť nejsem vševědoucí.”

“Ale mnoho vidíš,” usmál se guvernér. “No já tě tedy nenechám dlouho v nejistotách,” mluvil guvernér dále, upíraje na Narazina pátravý pohled. “Pravě mi bylo ohlášeno, že je zde hrabě Bohumil Kaminski.”

“Co zde chce?” zvolal Narazin stísněným hlasem, upíraje na guvernéra trnouce pohled, jako by tomu nemohl uvěřiti.

“Tyť jsi se toho opravdu zalekl!” zvolal guvernér. “Mně se zdá, že se toho okamžiku strachuješ, až budeš stát proti němu; anebo snad věříš v strašidla!”

“Ne, excellenci,” namítl Narazin, “já se nebojím ani hraběte Bohumila Kaminskiho, ani nevěřím v strašidla. Mně překvapuje jen ta podivná náhoda.”

To však nebylo pravou příčinou Narazina pohnutí.

Jeho svědomí to bylo, které se náhle probudilo, když slyšel jmenovat hraběte Kaminského, a poněvadž si byl vědom svých zločinů, strachoval se, že by je mohl hrabě Kaminski naň vyvradit.

Proto se také bál před něj předstoupiti a jeho strach byl tak velký, že se počal třásti a že se musel vši silou přemáhati, aby své rozčilení poněkud utajil.

Bystré oko guvernérovo, jenž byl přísný, ale při tom spravedlivý muž, spozoroval na něm to neobyčejné pohnutí, ale on si to vykládal jiným způsobem, jako by se Narazin hraběte Kaminského jen proto bál, že snad je to skutečně jeho duch, poněvadž byla před chvílí o tom řeč, že byl stejnou dobou na dvou místech přítomen.

Ostatně byl guvernér sám velice žádostiv, toho člověka spatřiti, o němž celá Varšava již po nějakou dobu mluvila a jenž se stal příčinou takových neslýchaných událostí.

Za chvíli se obrátil ke komorníkovi, jenž tam posud čekal na něho a pravil:

“Přiveďte se sem nejdříve toho člověka, který hraběte Bohumila Kaminskiho chytil. Zákon předpisuje, abych vyslechl nejdříve jeho a pak teprve toho zajatce.”

V okamžení na to vstoupil do pokoje poddůstojník a učinil guvernérovi vojenský pozdrav.

Při tom zůstal stát u dveří jako svíčka, jsa celý zaprášen a maje oblek na mnoha místech roztrhaný a zakrvácený.

Teprve když ho guvernér vyzval, aby mluvil, počal vypravovati takto:

“My jsme byli posláni, abychom stáhli hraběte Kaminskiho, jenž uprchl s popravního lešení a poněvadž jsme slyšeli v blízkém lese stělu, vrazili jsme tam. Zastihli jsme tam asi 50 mužů, kteří byli právě

mezi sebou v tuhém boji, a když jsme sjednali pokoj, dověděli jsme se od jednoho účastníka toho boje, že je tam také Kaminski. On nám ho také hned ukázal, my jsme naň udělali hon, i podařilo se nám ho chytit, ale při tom jsme bohužel utrpěli značné ztráty. Náš velitel padl a mimo něj bylo ještě několik našich druhů zabito.”

“Kaminski se tedy bránil udatně?” tázal se guvernér.

“On bojoval jako lev,” odpověděl voják. “Kdyby to nebyl takový zlý člověk, musel bych se mu obdivovati.”

“Toť jsem věru žádostiv toho Kaminskiho vidět!” zvolal guvernér. “Mně se zdá, že umí ten chlap všecko, a že je v každém umění náležitě vycvičen. Jděte pro něj a přiveďte ho sem.”

Narazin sebou zase trhl, počínaje blednouti, a pohledl škaredým okem na dveře, kudy tam měl hrabě Kaminski vstoupiti.

Dveře se konečně otevřely a do pokoje vstoupil — Pedro.

Byl tedy přece chycen, jak se dalo skoro s jistotou očekávati a dle rozkazu guvernérova byl pak hned do jeho paláce dopraven.

Pedro byl docela klidný a nejevil na sobě ani nejmenšího rozčilení, když vstoupil do pokoje, ano ani tenkrát sebou neškubnul, když tam spatřil Narazina, jenž držel v ruce tu ebenovou skříňku.

Přece však naň pohledl s úžasnutím a učinil před ním potupnou poklonu, načež se před guvernérem hluboko poklonil, kteréhož byl v šlechtickém kasině několikrát viděl.

“Vy jste tedy hrabě Kaminski?” tázal se guvernér. “Musím se přiznati, že mne vaše osoba překvapuje. Já vždycky slyšal, že je hrabě Kaminski ještě velmi mladý a zde před sebou vidím již staršího muže.”

“Já jsem sestárnul v bouřích vezdejšího života, jak jsem onehdy měl čest vaší excellencí vypravovati,” odpověděl Pedro a uklonil se zase před guvernérem. “Račte se upamatovati —”

Guvernér ucouvl zpět, jevě na sobě úžasnutí a spolu nevoli a pravil pak:

“Nechme té komedie a raději se přiznejte, kým jste byl vysvobozen a proč se staly ty bouřlivé výstupy?”

“To se stalo proto, že já Kaminski nejsem,” odpověděl Pedro. “Mé jméno jest don Pedro Sanchez y Ramero, a já tím věru vinnen nejsem, že mne tak tvrdošíjně považují za hraběte Kaminskiho.”

“Pozbyl jsem já rozumu anebo vy?” zvolal guvernér popuzen. “Desátníku, — koho jste to sem přivedl?”

Desátník přichvátal zase do pokoje, neboť byl zatím do předního pokoje vstoupil, a oznamoval guvernérovi, že mu byl ten zajatec naznačen co hrabě Kaminski a on sám proti tomu jménu a titulu ničeho nenamítal, — a podle obleku a osoby, že je to tentýž člověk, který měl být stát, a který utek s popravního lešení.

Guvernér se nyní obrátil k Narazinovi a tázal se jeho, kdo ten člověk jest.

Narazin měl zatím dost času, že mohl zase nabýti klidné mysli a osnovati nové plány.

“Nyní bych mohl toho Španěla zničit, který se mnou tak špatný zacházel,” pomyslí si Narazin, “neboť mám nyní v rukou všechny jeho spisy a také to vyjádření, které jsem mu musel dáti. Tím bych si mohl velice uškodit, že mám ty spisy u sebe, a dokud je nebudu mít na bezpečném místě uloženy, nemchu proti němu vystoupiti.”

Prohnaný Narazin to všecko uvážil, spozorovav, že Pedro na tu ebenovou skříňku častěji pohlíží, — i věděl již, co má dělat a mluvíti, když se ho pak guvernér otázal, zdali Pedra zná.

“Tento muž není hrabě Kaminski,” odpověděl Narazin docela klidně, “a já to nepochopuju, jak ho mohl někdo za hraběte Kaminskiho míti. On se jmenuje skutečně Sanchez y Ramero.”

“Ale řekněte mi, jak přišel on na popravní lešení?” zvolal guvernér náruživým tonem. “Ta věc se mi zdá býti čím dál tím více zamotaná.”

“Já že jsem byl na popravním lešení?” usmál se Pedro, neboť měl podstatnou příčinu zatím o tom bezpráví pomlčet, které se mu sdálo. “Jak bych se tam byl dostal, volebný pane? Já jsem se přece ještě nikdy nedopustil takového zločinu, který se trestá smrtí, a vůbec jsem nebyl ještě nikdy k takovému trestu odsouzen. Proto také nepochopuju, co se to se mnou děje.”

“A já také?” zvolal guvernér. “Ta věc je mi podezřelá, a já bych měl chut, podržet vás zde ve vazbě.”

“Já zde zůstanu s radostí,” odpověděl Pedro. “Vaše excellenci ráčí být výborným společníkem, a my se spolu budeme zajisté velmi dobře baviti, zvláště když bude řeč o Španělsku.”

“Ano, již se na vás pamatuju!” zvolal guvernér. “Kde pak jsem měl oči, že jsem vás již dříve nepoznal. Ano, vy jste don Ramero, — ale jak jste se dostal do takových poměrů? Buďte tak laskav a vysvětlete mi to.”

“Díky Bohu, že jste mne poznal excellenci,” pravil Pedro. “To bylo samé nedorozumění a člověk přijde mnohdy pouhým nedorozuměním do nejhoršího postavení. Pomyslete si, excellenci, já se právě v tom lesíku, procházím, kde jsem byl zatknut, a mimo vše nadání mne přepadne několik chlapů, kteří vypadali jako loupežníci. Ti mne